

# **Mossèn Ferran Blasi: divulgador i comunicador amable**

Mossèn Ferran Blasi Birbe (Barcelona, 1929-2021) ens va deixar el passat dia 1 de novembre, festa de Tots Sants. Un dels primers periodistes especialitzats en informació religiosa a l'estat. Conreava una mentalitat divulgadora i col·laborava amb diversos mitjans de comunicació. Va traduir al català obres del Sant Pare Joan Pau II i de sant Josepmaria, com ara Via Crucis i Sant Rosari.

10/11/2021

Mossèn Ferran Blasi va traspasar el passat dia 1 de novembre, festa de Tots Sants, quan es trobava fent una estona de pregària a l'oratori de casa seva, amb l'Evangelí a la mà, tot un signe d'allò que van ser els seus principals suports al llarg de la vida: el sagrari i l'Evangelí.

Expert en Dret, periodista, filòleg, escriptor, teòleg i moltes coses més, el Dr. Blasi -com també se'l coneixia- era per damunt de tot sacerdot. Un sacerdot cent per cent i alhora polifacètic, com la seva capacitat d'entusiasme i de tenir nous interessos.

Als seus 92 anys i amb una salut ben precària, el traspàs el va agafar

acabant una segona tesi doctoral (sic), enviant cròniques periodístiques d'informació religiosa, tancant una nova versió en català del Nou Testament, mantenint una intensa activitat de relació amb els seus múltiples contactes i il·lusionat amb nous reptes pensant en l'any 2029, el centenari del seu naixement. Era ben conscient a la vegada de la greu precarietat de la seva salut, però es trobava ben preparat per la mort i a la vegada se sentia urgint en deixar -mentre li restés una mica de força- alguna nova bona llavor al seu voltant.

Del seu desig de no parar de treballar dona fe la felicitació de Nadal d'enguany que ja havia redactat i enviat a la impremta. La volia iniciar així: “Bé m’agradaria que les meves observacions i reflexions es referissin a un segle enter, perquè Cent fossin els anys que els meus ulls hagessin vist passar. Això seria, si

Déu ho volgués, que, el 2029 hagi transcorregut un segle, des de l'any de l'Exposició Internacional de Barcelona, que se celebrà el 1929, en la qual hi vaig estar present, portat a coll del meu pare”.

Mossèn Ferran era barceloní, nascut de pares procedents de l'Alt Pirineu, de la banda d'Esterri d'Àneu, ell comerciant i ella mestre, dos trets que van ser decisius a l'hora de configurar la seva personalitat.

Va conèixer l'Opus Dei en els anys que estudiava la carrera de Dret a la Universitat de Barcelona, concretament el 1948. Tot just feia vuit anys que sant Josepmaria, acompanyat del beat Àlvar del Portillo, havia iniciat personalment a Barcelona la tasca evangelitzadora de l'Opus Dei.

El jove Blasi, juntament amb altres companys, anava per El Palau, com es deia el modest piset del carrer

Balmes, prop del carrer Aragó, on en aquells anys inicials es concentraven bona part de les activitats formatives de l'Opus Dei a la ciutat comtal.

Home de cor, es va lliurar a Déu del tot enmig del món en aquest camí plenament secular dins l'Església. Acabats brillantment els estudis de Dret i després d'una breu estada a Saragossa, va anar a estudiar a Roma, prop de sant Josepmaria Escrivà. Allà va cursar l'entera carrera de Teologia a la Pontifícia Universitat Lateranense. La va superar brillantment fins a graduar-se amb el títol de doctor.

Home de grans lleialtats, va quedar marcat per la paternal figura de sant Josepmaria, i pel missatge que aquest se sentia cridat per Déu a transmetre i fer efectiu arreu del món. Cridat personalment per ell al sacerdoci, el Dr. Blasi va ser ordenat l'any 1959. Poc després es traslladà a França, i més concretament a la ciutat de

Grenoble, participant així en l'expansió de la tasca evangelitzadora de l'Opus Dei. Allà va enriquir-se amb el coneixement directe d'un nou ambient, que sumà al català, l'aragonès i l'italià. Sempre va conservar una predilecció pels nostres veïns francesos. Es considerava en cert sentit un d'ells.

Posteriorment va impartir classes de Teologia a Pamplona, al recent creat Institut de Dret Canònic de l'Estudi General de Navarra, després Universitat de Navarra, i a altres facultats. Apassionat com era per difondre la seva fe, no va dubtar a aprofitar aquells anys per cursar la carrera de Periodisme en aquesta universitat, que va ser pionera en introduir aquesta disciplina a la universitat.

Els estudis de Periodisme el marcaren profundament i es pot dir que Ferran Blasi ha estat un dels

primers periodistes especialitzats en informació religiosa a l'estat, un tret que cada cop més es va convertir per a ell en un deure, i que l'ha obligat a estar interessat i informat de tot fins el mateix moment del seu traspàs.

Retornat finalment a Barcelona, mossèn Blasi ha desenvolupat en aquesta ciutat i des d'ella una activitat intensa i en molts àmbits, tota de gran qualitat. Per damunt de tot, ha presidit la seva activitat la tasca pastoral, durant molt anys centrada en l'església de Montalegre, al barri del Raval. Confessor, director d'ànimes, consultor sempre disponible, en aquell racó del Raval molts i molts han pogut trobar l'escalf, el conseller prudent, la comprensió i sempre el perdó i la misericòrdia de Déu. Una faceta molt rica de la seva activitat romandrà sempre amagada aquí, com també a moltes llars a on mossèn Blasi apareixia un dia i altre per atendre

malalts i moribunds, tantes vegades com calgués.

Capellà de cor, va ser un gran home d'Església, ben proper a tots els qui d'una manera o una altre treballen per Ella. El Dr. Blasi coneixia a tothom dins de l'Església local, s'havia relacionat amb tothom, estimava tothom. Seguia -en part per la seva activitat com informador religiós- amb sincer interès totes les realitats amb què l'Esperit Sant ha enriquit i va enriquint l'Església, i procurava informar-ne amb prudència. Era molt conscient de la responsabilitat i vessant ètiques de la seva tasca de donar a conèixer la vida de l'Església.

Com a teòleg, les seves inquietuds es van anar centrant en dos temàtiques ben concretes: la Teologia moral i l'Escriptura. Ha donat moltes i moltes classes a tot tipus de públic sobre aquestes matèries i no ha deixat de



mantenir una rica activitat investigadora. L'interès per la Sagrada Escriptura el va portar a aprofundir en la filologia, arribant a ser una vertadera eminència en aquest camp. Seguia amb interès tota la recerca sobre la Sagrada Escriptura.

Conreava alhora una mentalitat divulgadora, que el va dur a publicar treballs com ara “Los nombres de Cristo en la Biblia” (1993) i “Conèixer la Biblia” (2005). En l'àmbit de la Sagrada Escriptura, cal destacar també la traducció al català dels quatre Evangelis, feta a partir dels originals grecs i hebreus. Ha traspassat deixant llesta per a ser publicada la traducció de la resta dels llibres del Nou Testament, una feina que l'apassionava i que esperem amb deler.

Home d'Església, com hem dit, però també home de món en el millor

sentit de la paraula: compromès amb totes les persones i necessitats del seu entorn. L'amor al dret civil i al vell dret romà traspuava per tots els seus pors. Se sentia compromès en la seva defensa, pel millorament de la nostra societat. Darrerament sentia la necessitat de treballar tant com pogués per la recuperació del principi de presumpció d'innocència, la transcendència de la qual considerava cabdal i que veia debilitar-se per moments.

Aquest sentit de la justícia el va portar a posar-se sempre al cantó de l'injustament atacat o condemnat, i a un pregon sentit de la llibertat, del pluralisme i de la concòrdia, que va aprendre -ell així ho sentia- de sant Josepmaria Escrivà.

La seva activitat com a comunicador el va portar a col·laborar en tota mena de mitjans de comunicació, sempre en l'àmbit de la informació

religiosa, d'acord amb la seva condició de capellà. Va ser col·laborador habitual de Mundo Diario, Diari de Barcelona, La Vanguardia, El Punt, Diari de Girona, Diari de Tarragona, etc., etc. Encara ara enviava les seves cròniques a la revista "Omnes", continuadora de l'anterior "Palabra". Ell n'ha estat el corresponsal a Barcelona fins la seva mort.

Aquesta dimensió periodística de la seva activitat el va dur concretament a conrear una particular amistat amb en Sebastià Auger, empresari de mitjans de comunicació en el període del tard franquisme. De col·laborador seu va passar a ser gran amic. Com era característica seva, li va ser lleial sempre, també en els moments de dificultat empresarial, i més enllà.

De la seva intensa activitat divulgadora dona fe la seva llarga

trajectòria com autor de llibres de divulgació, més enllà dels ja citats sobre Sagrada Escriptura. Són dotze llibres que porten pau i alhora un xic d'humor i ocurrència. És que, a més d'escriptor, tenia una particular bonhomia que el feia proper a tothom, obert a tothom.

“Mai no l’he sentit parlar malament de ningú”, deia una persona que ha estat al seu cantó durant més de trenta-dos anys. El Dr. Blasi era extraordinàriament delicat en no parlar malament de cap persona, ni tampoc d’escoltar cap crítica sense trobar-hi una disculpa possible. Aquesta característica ben seva, que el duia a anar a cercar tothom i acollir a qui calgués, juntament amb la seva amplitud de cultura i d’interessos, l’ha dut a tenir un munt d’amistats de tots els ambients, també dels que es poden considerar allunyats de la fe, i a acostar a la fe a no poques persones.

Naturalment, estimava la seva terra sense cap mena d'exclusivismes. Per exemple, va ser un gran protector de la comunitat peruana resident a Barcelona, ben present al Raval, entre la que va conrear molt sentides amistats. Al mateix temps, desitjava que es coneguessin en la llengua catalana obres que poguessin fer bé. Va traduir al català obres del Sant Pare Joan Pau II i de sant Josepmaria, com ara Via Crucis i Sant Rosari. Tenia gran afecció pel català i descansava redactant petites explicacions i aclariments sobre aquesta llengua, que estimava.

En el seu darrer llibre, trobem una eloqüent autobiografia seva, que, amb el resum de la seva trajectòria, expressa bé també el seu tarannà: “En les meves activitats, he tractat de fer meus, entre altres, dos trets de les figures dels meus progenitors: del pare, el seu -diguem que innat- sentit jurídic i la seva condició de

comerciant, format a l'Escola de Comerç que era al carrer de Balmes de Barcelona, que sabia vendre bona mercaderia, i comprar-la; i de la mare, el fet d'haver estat mestra - també jo en vaig ser per un temps directament alumne a l'escola- que va estudiar a la Normal de Lleida, que estimava de veritat aquella carrera. Potser encara hi soc a temps, d'imitar-los una mica més, per adquirir la convicció i l'honradesa d'ells, a l'hora de difondre les coses bones -materials o espirituals- que haig de fer conèixer, des de converses a l'autobús, al metro o al carrer. Que ells m'aconsegueixin, per això, ajudes des de dalt, com penso que ho han fet fins ara. I aquest era el meu desig, quan vaig començar a impartir classes a la facultat de Dret Canònic i a l'Institut Superior de Periodisme, en aquell germen inicial que va ser la Universitat de Navarra, i ara, quan intento també que les xarxes no m'emboliquin del tot.”

“Sempre he pensat que els meus llibres podrien ser més fàcilment identificats pels autors dels Pròlegs - allò amb què es troba el lector per començar, i que de veritat llegeix- i per això em complac a fer-ne una llista amb els que em venen a la memòria, i posar-los com a referència bibliogràfica de les meves publicacions, abans d'al·ludir a l'autor legal. A veure si van sortint: Josep Fauli (*El temps d'una pausa*, 1988), Albert Manent (*Al pas dels dies*, 1989), Sebastià Auger (*Un pessic d'utopia*, 1991), José Miguel Peró-Sanz (*Los nombres de Cristo en la Biblia*, 1993) Josep Maria Coronas (*Des de la talaia*, 1994), Joan Baptista Torelló (*L'ètica de cada dia*, 1996), Antoni Coll (*Sense pausa*), Ramón Tamames (*El retorn del temps*), Hilari Ragner (*Conèixer la Bíblia*, 2005) José Orlandis (*Migracions, àmbits i bagatges*, 2005), Benet Badrinas (*D'ètica i estètica*, 2009), Enric Moliné (*Perspectives i llambregades*, 2013), i

un altre cop Josep Maria Coronas i Guinart (*Harmonies i contrapunts*, 2017), i Joan Galtés (*Fets i moments suggeridors*, 2019). A mi sempre m'ha fet més el pròleg de l'amic que la resta del llibre”.

Així era mossèn Ferran Blasi: modest ocurrent, simpàtic, amb una prudent ironia, mai feridora, que el feia amable i a la vegada estimulants a les tertúlies. Ha estat un rostre amable de l'Església a casa nostra, un indubtable instrument d'unitat, de comunió. Una persona bona, sempre amb un somrís, que ha mort amb el rosari a la mà, que mai no deixava quan la seva feina li ho permetia.

Jordi Miralbell



opusdei.org/ca-ad/article/mossen-  
ferran-biasi/ (18/03/2026)